

1

Невідоме місце

Я не планувала закохуватися в людину, яку звинувачують у серійних вбивствах. А проте мої зап'ястя та щиколотки прив'язані до стільця, і звинувачувати в цьому я можу тільки себе.

Я сиджу в безликій кімнаті з білими стінами, люмінесцентним освітленням і підлогою, вкритою сірим килимом у геометричних візерунках. Напроти мене вікно, через яке видно, що надворі досі день і що кімната ця розташована вище за перший поверх, але жодних підказок, де саме я перебуваю, виявити не вдається. Я намагаюся вирватися, і мотузки боляче натирають шкіру. Мій сечовий міхур такий переповнений, що я ледве стримуюся. Якби знала, що мене викрадуть, сходила б до туалету заздалегідь.

— Агов?! — кричу я.

Та, здається, ніхто не почує, бо мій рот не зав'язаний, а мене сюди привіз не дурень. Підозри підтверджуються: ніхто не приходить.

— Будь ласка, мені треба в туалет! — вигукую я.

Мовчання у відповідь хвилює мене найбільше. Я не така вже й налякана, як повинна б бути, хоча все-таки налякана, і це мене заспокоює. Я завжди ціную моменти, коли відчуваю саме те, що й треба в певній ситуації — наприклад, коли дістаю пиріг з духовки й він на вигляд такий, як на фото з рецепта.

Та за страхом ховається беззаперечне захоплення. Якби я хотіла бути до себе добрішою, то назвала б це адреналіновим викидом, який потрібен мені для того, щоб вижити; от тільки я не впевнена, що заслуговую на доброту. І навіть якщо я боюся, то є щось захопливе в тому, щоб бути прив'язаною до стільця, наче у сцені з якогось фільму. І жодних сумнівів нема, хто є головним героєм цього сюжету.

Я хвилююся через те, що, коли моє тіло знайдуть, люди вирішать, що я не гідна жалоби. Ось у чому полягає пастка мучеництва в соціальних мережах. Спершу вони оплакують твою смерть, а потім рахують усі причини, з яких ти на цю смерть заслуговувала.

Я хочу вважати себе хорошою людиною. Ходжу на кожні вибори, дбаю про довкілля. На моєму ноуті є наліпка *Black Lives Matter*^{*}, постійно доначу різним спільнотам, якщо трапляється якась масштабна трагедія.

^{*} Міжнародний антирасистський рух активістів боротьби проти насильства щодо темношкірого населення. Організовує акції протесту, демонстрації проти поліцейного насильства та расової дискримінації у правовій системі США.

Та всі ці мої чесноти легко будуть переважені великим гріхом, що я вчинила, закохавшись у чоловіка, якого звинувачують у серійних вбивствах.

«Тільки не кажи мені, що ти цього не хотіла, — сказала б Меган, якби побачила мене зараз. — Ніхто ніколи не зробить того, що ти зробила, якщо тільки людині не здається, що бути зв'язаною та опинитися за волосинку від смерті — це хоча б трохи збуджує».

Не сказати, щоб Меган помилялася... Нічого приємного в передчутті смерті я не бачу, але фантазії про те, як за мною побиватимуться, приносять мені задоволення. Я хочу, щоб моє ім'я пам'ятали, на відміну від орд інших жінок, яких спершу жорстоко вбили, а потім забули. Щонайменше мені б хотілося, щоб у пам'ять про мене записали подкаст.

Я чую звуки за дверима.

— Будь ласка! Допоможіть! — кричу я.

Попри всю критичність ситуації, я досі не вірю, що моя смерть неминуча. Який це буде світ, якщо в ньому не стане мене?

Занадто пізно усвідомлюю, що ці звуки видає не потенційний рятівник; натомість чую знайомі кроки чоловіка, який мене сюди й привів. Я знову напружуюся, намагаючись розірвати мотузки, але марно.

Тоді я глибоко вдихаю і готуюся померти.

До того, як закохатися в серійного вбивцю, я працювала комунікаційницею в неприбутковій організації. На цю роботу мене взяли після довгих місяців пошуків по закінченні бакалаврату. Випустилася я під час рецесії, і раптом виявилось, що всі обіцянки, які мені давали, не варті абсолютно нічого. «Ти зможеш всього досягти» поступово перетворилося на пропозиції батьків подати заявку на роботу в «Таргеті» або «Старбаксі», що я зрештою і зробила. Проте мені й там відмовили — через брак досвіду в роздрібній торгівлі. Нікого не цікавили дві мої спеціальності з англійської мови та політології, а також друга іноземна німецька мова. Усім потрібна була людина, здатна писати код.

У таких умовах пропозиція роботи від некомерційної організації в Міннеаполісі була просто подарунком з небес. Завдяки цій роботі я змогла нарешті переселитися з будинку батьків у передмісті та жити псевдорослим життям, як я завжди й мріяла. Я розраховувала, що зможу протриматися на цій посаді кілька років, а тоді почати розвивати кар'єру, аж поки не отримаю роботу, про яку

мріяла. Та, як виявилось, у цій галузі кар'єрним зростанням і не пахло. Люди, які вже займали верхні щаблі у неприбуткових організаціях, по черзі мінялися посадами, як у тій грі зі стільцями, на які треба сідати, коли припиняє грати музика. Я відчайдушно скролила сайти з нерухомістю, фантазуючи про будинки з подвір'ям, достатньо великими для того, щоб завести пса, і водночас усвідомлювала, що на моєму рахунку весь цей час було не більше ніж сто сімнадцять баксів і я ніколи не зможу дозволити собі початковий внесок. Я купувала сорочки по п'ять доларів і ходила на бранчі, які коштували двадцять п'ять доларів, бо бранчі були головною та єдиною радістю в моєму житті.

Немає потреби говорити, що робота в офісі мене демотивувала. Я цілими днями сиділа у соціальних мережах, замість того щоб працювати. Підписалася на сайти з новинами про зірок, щоб бути в курсі, хто з ким спить. Я читала статті про політику (все погано), про те, як у США ставляться до іммігрантів (погано), жінок (погано) та членів LGBTQ-ком'юніті (погано). На моєму робочому комп'ютері завжди був відкритий документ під назвою «Поточний проєкт», у якому я збиралася писати наступний Великий Американський Роман і який досі був порожнім.

Вечорами я забагато пила та ходила на побачення із чоловіками, які мене ніколи б не полюбили. Ні, я не хочу сказати, що не любити мене — це злочин, рівнозначний убивству жінок. З юридичного погляду жодного злочину не було скоєно. Ми не підписували угод, не винаймали разом житла, не травмували дітей несправедливими опікунськими домовленостями. Йшлося винятково про

моє серце — про цю дурну, банальну штуківину, яку проштрикували, били та стискали, аж поки я не була готова принижуватися заради якихось крихт почуттів.

Перш ніж мені сподобався Вільям, перш ніж я дізналася про імена Анни Лі, Кімберлі, Джилл та Емми, а також запам'ятала, як саме він, зі слів звинувачення, робив їм боляче, я зустрічалася з Максом Юліпські. Я із самого початку розуміла, що стосунки з Максом не мають майбутнього, але це розуміння мене не зупинило від того, щоб добровільно йому відкритися та розставляти свої ноги.

Макс почав мене ігнорити у четвер, хоча тоді я про це ще не знала. Він завжди був якийсь легковажний і недоступний. Це була одна з рис, яка мене в ньому приваблювала. Макс грав у панк-групі під назвою «Тюлені-крикуни», яка рідко репетирувала і зірок з неба явно не хапала. І це мені в ньому також подобалося. Дуже зворушливо було спостерігати, як Макс виходить на сцену та всім серцем віддається пісням, що тривали менш як дві хвилини і які цілком міг написати школяр. Ще в мене була їхня ексклюзивна футболка, надрукована у підвалі будинку, де Макс мешкав з двома сусідами по кімнаті, — на ній було зображено тюленя в бандані. Я цю футболку одягала тільки в ті ночі, коли Макс не залишався у мене, бо не хотіла, щоб він знав, як я її ціную.

Ну а на життя цей хлопець заробляв, працюючи в крамниці, де продавали всякі прикольні сири та сендвічі, які я собі зі своїм доходом дозволити не могла. Іноді він приносив мені маленькі шматочки сиру, загорнуті в харчову плівку, і я дозволяла собі відрізати крихітні скибочки

цього сиру вечорами — так я сподівалася відчути смак Макса, коли його не було поруч. Коли він зник, сир у мене ще залишався. Якби я знала, що це останній шматочок, то розтягнула б його на довше. Тримала б у холодильнику, поки він би не запліснявів, а тоді однаково б з'їла. Ризикувати харчовим отруєнням заради людини — ознака справжнього кохання.

Та ми з Максом не використовували таких слів, як «кохання» чи навіть «стосунки».

— Я не шукаю нічого серйозного, — промуркотів він мені у вушко, коли ми вперше поцілувалися.

— Я теж, — відповіла я та розстібнула його штани.

Це була брехня, яку я говорила вже стільки разів, що зрештою перестала сприймати її як брехню. Спілкування з чоловіками нагадувало мені радше читання сценарію, ніж сердечні зізнання.

Через те що я сама була нещирою, то, припускаю, він поведився так само. Звісно, поступово ми мали дедалі сильніше зближуватися, аж до повної нерозривності, й тоді у мить пристрасті він змушений був би визнати, що не може припинити думати про мене і хоче завжди бути зі мною разом. Натомість, коли ми закінчували кохатися — або радше трахатись, або яке там ще слово можна використати, щоб йому не було ніяково через сеанс тілесних вправ, який щойно скінчився, — він казав щось на кшталт: «Як гадаєш, “МакДональдс” досі відкритий?» або «Можеш вранці приготувати яйця, як я люблю?».

Останнє наше побачення відбулося в напіввеганському ресторані, який відкрили в районі міста, де стрімкими

темпами відбувається джентрифікація. Був жовтень, і дерева сяяли своїми останніми спалахами кольору, перш ніж на зиму оголитися до самих скелетів.

— Як може ресторан бути напіввеганським? — спитала я Макса. — Хіба ж не в тому вся сіль веганства, що ти повинен його повністю дотримуватися — тобто від усього, що суперечить концепції, відмовлятися?

Він усміхнувся мені. На ньому була футболка з від руки наведеним написом *Fugazi* та з діркою під пахвою. Я понад усе у світі хотіла, щоб він кохав мене вічно.

— От за що я тебе кохаю, Ханно. Ти завжди думаєш, — відповів він.

Почувши від нього слово «кохаю», я аж засяяла.

Після цього я спитала Макса, чи не хоче він піти зараз до мене, але він з'їхав з теми.

— Завтра багато роботи маю, — сказав він.

Я не стала йому нагадувати, що він працює всього лише у сирній крамниці.

— Ну ж бо, — промовила я своїм найзвабливішим голосом, притискаючись до нього.

Мені хотілося, щоб він не міг опиратися моєму тілу. Але він міг.

— Ні, звиняй, — сказав Макс, відштовхуючи мене, і посміхнувся, але якось криво.

Його відмова не так сильно б мене схвилювала, якби я знала, що ми одне одному рівня. Макс досі їздив автівкою, яку віддали йому батьки на шістнадцятиріччя, попри те що цей тарантас страшенно скрипів щораз, коли хтось натискав на його гальма. А ще він не мав медичного

страхування, а на моє запитання, коли він востаннє був у лікаря на огляді, Макс відповів, що не пам'ятає. Я припускала, що зі стоматологом у нього такі самі стосунки, особливо зважаючи на те, що він відмовився залишити в мене зубну щітку.

— Це для мене занадто серйозно, — сказав він.

Якось Макс мені пояснив, що не може знайти справжню роботу, бо знайти справжню роботу — значить продатися, а він, мовляв, відданий своїй панк-групі.

«А що вважати успіхом для панк-групи? Що ви матимете, коли досягнете всього, про що мріяли?» — хотіла тоді спитати я.

Та натомість почала щось бурмотіти про те, який він у мене талановитий.

— Я не такий, як ти, Ханно, — сказав він, закінчуючи розмову. — Я можу просто працювати абиким.

А це було боляче. Справді, я відмовилася від творчих цілей, які приваблювали мене в дитинстві, — театру, мистецтва та письменництва, — на користь сорокагодинного робочого тижня. Та принаймні я хотіла вірити, що несу у світ добро, працюючи в некомерційній організації.

«Систему треба змінювати зсередини!» — з ентузіазмом казала я, отримавши цю роботу.

І лише потім збагнула, як це «зсередини» поволі перетравлює людину, аж поки їй уже зовсім нічого не схоchetься робити.

Я втішала себе тим, що зате у мене є медичне страхування (щоправда, з непристойно високими внесками), яке я використовувала лише одного разу — щоб походити